

Іван Жусєв

АНЕЧКА

Вирішила сільська нарада відкрити нову церкву. Бо бабам нема, що робити у вільний від роботи час, хоч його не так і багато. А тепер бігатимуть поклони бити. Є вільна хвилина – і в церкву. А діди скаржаться: «Хто нам тепер пироги пектиме, хто нам борщі варитиме? Ет, ви, баби, вигадуйте разну єрунду»...

От зібралися якось в сільському клубі жінки, коли мужики в полі борони тягали, і почали обдумувати, хто прибиратиме в домі Божому, хто свічки продаватиме, хто принесе з дому рушники вишиті. Тут скочила Мокрина: «Та що тих свічок і рушників, нам священика треба. І не старого, щоб ми ще за ним наглядали, а молодого, кріпкого парубка!»

– Ти ж стара жінка, а таке мелеш! – каже Мотря. Нам би й старого, аби вмів співати та панахиду відслужити!

– Треба писать! – відмовила баба Ганна. – Писать, щоб прислали нам батюшку. І якнайшвидше! А церквою у нас буде стара пивна лавка. Ми її облаштуємо швиденько. Несіть все... Мо' в кого є вікони, вишивки, біла глина, фарби. А мо' в кого є квіти – несіть, не завадить...

Баби швиденько організувались і вся робота аж закипіла. Через місяць прислали в село молодого попа Івана. Баби раді бігають, діди – не дуже. Часто було видно в церкві й молодичок з покритою головою.

– Слава Іссу, батюшко Іване!

– Навіки слава.

– Що там Бозя кажуть, коли панахиду велять одслужити?

– Як вам зручніш буде, а взагалі-то в суботу зранку.

Любили дівчата фліртувати з молодим священиком. І між собою ледь не билися, а в суботу було видно, кому більш до вподоби отець Іван. Не так, щоб догодити Богу, а щоб прикормити пастора, несли жінки хто більше цукерок, пряників, пирогів і інших солодощів.

Найпершою почала клинці підбивати до батюшки Анечка. І не так, щоб одні залицяння та флірт, – жодної дівки до нього не підпускала.

– А скільки вам років?

– Двадцять сім...

– Йой, а мені двадцять п'ять... А ви жонаті?

– Ні...

– А можна вам одружуватись?

На таке дурне запитання священик у відповідь мовчав. Жодного богослужіння Анечка боялася пропустити. А матір на неї вже й сваритися почала:

– Іродова ти душа... Коли ти що вдома робитимеш? Ач, яка богомільна стала. Тобі б на городі покльони бити, а не в церкві. Ач, яка... Всі люди тільки те й роблять, що язики чешуть. І знаєш, про кого плітки складають?

– Про кого?

– Про тебе, дурненька...

– Нехай свої язики об наждак почешуть. Знаєте, ма, як в Біблії пишеться? Не суди і не судим будеш. Нехай ляпають, якщо є вільний час... А в мене його нема.

Веселою була дівчиною Анечка і роботящою. Всім нужденним допомагала. А своє життя занастила. Прошло небагато часу, може, рік, а, може, й два. Пішла по селі чутка, що молодого отця Івана вищі владики хочуть перевести в якусь іншу церкву. Прибігла Анечка заплакана до дому Божого.

– Батюшко, це правда?

– Що, правда?

– Що вас хочуть від нас забрати?

– Правда...

– Як же ми? А як же я, отче?

– Наша церква католицького віросповідання і я прийняв целібат. Тому...

– Що це значить? Втолкуйте мені земними словами.

– Це значить, що я повинен все життя віддати Богу.

– І що?

– Сім'ї в мене не повинно бути, а отже, ні дружини, ні діточок...

Анечка погляділа востаннє на його чаруючі, але божі очі, і зі слізьми побігла геть. До ночі Анечка не прийшла додому, а матір продовжувала на неї сваритися: «Де її чорти до цих пір носять? Невже в церкві досі Літургія служиться?»

Непомітно промайнула безсонна ніч, а на ранок загуло село: «Анечка втопилася! Анечка, дурненька, втопилася!» Не людям судити про Анечку, а Богу. Він дав – він забрав.

От таке-то молодецьке кохання...